

Η επινόηση μίας επιδημίας του Τζόρτζιο Αγκάμπεν

Μετάφραση: Δήμητρα Πουλιοπούλου

Εν όψει των ξέφρενων, παράλογων και εντελώς αναιτιολόγητων μέτρων έκτακτης ανάγκης για μία υποτιθέμενη επιδημία λόγω του κορονοϊού, επιβάλλεται να ξεκινήσουμε με τις δηλώσεις του Εθνικού Κέντρου Ερευνών (CNR) σύμφωνα με τις οποίες, όχι μόνο «δεν υπάρχει επιδημία SARS-CoV2 στην Ιταλία» αλλά, «βάσει των διαθέσιμων, έως σήμερα, επιδημιολογικών δεδομένων από δεκάδες χιλιάδες περιπτώσεις, η λοίμωξη προκαλεί ήπια/μέτρια συμπτώματα (ένα είδος γρίπης) στο 80-90% των περιστατικών. Το 10-15% μπορεί να εξελιχθεί σε πνευμονία, η οποία ωστόσο, έχει καλοήγη έκβαση στη συντριπτική πλειοψηφία των περιπτώσεων. Εκτιμάται ότι μόνο για το 4% των ασθενών απαιτείται εισαγωγή σε Μονάδα Εντατικής Θεραπείας».

Εάν αυτά είναι τα δεδομένα, γιατί λοιπόν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και οι αρμόδιες αρχές επιδιώκουν να εξαπλώνουν κλίμα πανικού χρησιμοποιώντας επί της ουσίας την κατάσταση εξαίρεσης για ολόκληρες περιφέρειες που προκαλεί σημαντικούς περιορισμούς στην κινητικότητα και αναστέλλει τη φυσιολογική λειτουργία στην καθημερινή ζωή και στην εργασία;

Δύο παράγοντες συμβάλουν στην επεξήγηση μίας τόσο δυσανάλογης δράσης. Κατ'αρχήν, επανεμφανίζεται η αυξητική τάση να χρησιμοποιείται η κατάσταση εξαίρεσης ως κανονικότητα προτύπου διακυβέρνησης. Το νομοθετικό διάταγμα, το οποίο εγκρίθηκε άμεσα από την κυβέρνηση, «για λόγους υγιεινής και δημόσιας ασφάλειας», συγκεκριμενοποιείται σε μία πραγματική στρατιωτικοποίηση «των δήμων και των περιφερειών όπου, τουλάχιστον ένα άτομο διαπιστώθηκε θετικό στον ιό ενώ δεν είναι γνωστή η πηγή μετάδοσης ή εν τούτοις, στις οποίες υπήρξε κρούσμα χωρίς να συνδέεται απαραίτητα με κάποιο άτομο προερχόμενο από μία πληγείσα περιοχή από την επιδημία του

ιού». Μία τόσο αόριστη και απροσδιόριστη φόρμουλα θα επιτρέψει την ταχεία επέκταση της κατάστασης εξαίρεσης σε όλες τις περιφέρειες, καθώς είναι σχεδόν αδύνατον να μην διαπιστωθούν επιπλέον περιστατικά και κάπου αλλού. Ας εξεταστούν οι σοβαροί περιορισμοί της ελευθερίας που προβλέπονται από το διάταγμα:

- α) απαγόρευση της απομάκρυνσης από το δήμο ή την πληγείσα περιοχή όλων των ατόμων που παρευρίσκονται στο δήμο ή στην περιοχή,
- β) απαγόρευση της εισόδου στο δήμο ή στην πληγείσα περιοχή,
- γ) αναστολή οποιασδήποτε μορφής διαδήλωσης ή πρωτοβουλίας, εκδήλωσης, συνάθροισης σε δημόσιο ή ιδιωτικό χώρο, όπως και της πολιτιστικής, αναψυχής, αθλητικής και θρησκευτικής, ακόμη κι αν πραγματοποιούνται σε κλειστούς δημόσιους χώρους,
- δ) αναστολή της λειτουργίας της προσχολικής εκπαίδευσης, των σχολείων κάθε κατηγορίας και βαθμίδας, όπως και των σχολικών δραστηριοτήτων και της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης με εξαίρεση τα προγράμματα κατάρτισης εξ' αποστάσεως,
- ε) αναστολή της δημόσιας λειτουργίας για το κοινό των μουσείων και λοιπών πολιτιστικών ιδρυμάτων και τόπων. Αναφέρεται στο άρθρο 101 του κώδικα για την πολιτιστική κληρονομιά και τις πολιτισμικές περιοχές του νομοθετικού διατάγματος της 22ης Ιανουαρίου του 2004, αρ. 42, καθώς και στην ισχύ των κανονιστικών διατάξεων για την ελεύθερη και δωρεάν πρόσβαση στα εν λόγω ιδρύματα και τόπους,
- στ) αναστολή όλων των εκπαιδευτικών εκδρομών, τόσο στην ενδοχώρα όσο και στο εξωτερικό,
- ζ) αναστολή των συλλογικών πτωχευτικών διαδικασιών και των εργασιών των δημόσιων υπηρεσιών, εκτός από την παροχή των βασικών και κοινής ωφέλειας υπηρεσιών,
- η) εφαρμογή του μέτρου της καραντίνας με την ενεργητική επιτήρηση μεταξύ των ατόμων που είχαν στενές επαφές με επιβεβαιωμένες περιπτώσεις της μεταδοτικής νόσου.

Η δυσαναλογία ότι, σύμφωνα με το Εθνικό Κέντρο Ερευνών (CNR), πρόκειται για μία φυσιολογική γρίπη που δεν διαφέρει πολύ από εκείνες που επαναλαμβάνονται κάθε χρόνο, είναι πασιφανής. Φαίνεται ότι, όταν εξαντληθεί η τρομοκρατία ως αιτία για τα έκτακτα μέτρα, η επινόηση μίας επιδημίας θα μπορούσε να προσφέρει ένα ιδανικό πρόσχημα για την επέκτασή τους πέρα από

κάθε όριο.

Ένας άλλος παράγοντας, εξίσου ανησυχητικός, είναι η επικράτηση του φόβου που έχει εξαπλωθεί κατάδηλα στην ατομική συνείδηση τα τελευταία χρόνια, ο οποίος μεταφράζεται σε μία πραγματική αναγκαιότητα για μαζικό πανικό και η επιδημία εξασφαλίζει ακόμη ένα ιδανικό πρόσχημα. Έτσι, σε ένα διεστραμμένο φάυλο κύκλο, ο περιορισμός της ελευθερίας που επιβάλλεται από τις κυβερνήσεις γίνεται αποδεκτός στο όνομα μίας επιθυμίας για ασφάλεια και έχει προκληθεί από τις ίδιες τις κυβερνήσεις που τώρα παρεμβαίνουν για να την ικανοποιήσουν.

26 Φεβρουαρίου 2020

Πηγή:

<https://www.quodlibet.it/giorgio-agamben-l-invenzione-di-un-epidemia>